

Úvod ▶ Články ▶ Co dokáže úsměv na tváři a rovná chůze?!

Co dokáže úsměv na tváři a rovná chůze?!

Hodnocení uživatelů: 0 / 5

Hodnoťte prosím

Volby 5

Hodnotit

Tento článek je převzat v plném znění z časopisu MEDIUM, číslo 3 z března 2003, ročník XIII s laskavým souhlasem redakce časopisu MEDIUM. Uveřejňujeme ho pro lepší sdílení informací (nejedná se o naše dílo).

Jeden čas jsem pracoval v organizaci, která vykonávala různé služby (medicínské) pro bývalou nomenklaturu. I když už všichni byli dávno na zaslouženém odpočinku, stejně do naší organizace přicházeli s nafoukaným výrazem. Jednou kolega ukazuje prstem na jednoho pacienta a říká: „Ten člověk je zdrav.“ Nevěřil jsem tomu, protože jsem ho dobře znal. Byl to bývalý ministr, který již několik let trpěl rozvinutou formou Parkinsonovy choroby.

Po tom, co jsem ho důkladně prohlédl, došel jsem k závěru, že je skutečně naprosto zdrav. Začal jsem se jej ptát: „Kde a jak jste se léčil?“

Vyprávěl mi o nějakém „Chrám“, ale mám-li být upřímný, tak jsem tomu tehdy nepřikládal žádný význam. A i když jsem si všechno důkladně zapsal, stejně jsem to po nějaké době zase úspěšně zapomněl.

Další rok jsme při preventivních prohlídkách zjistili, že se k němu připojili ještě čtyři vážení staříci. Několik let trpěli nevyčísitelnou chorobou a dnes byli naprosto v pohodě. Ukázalo se, že je ministr – důchodce poslal na léčení tamtéž, kde se sám vyléčil.

Ted' jsem měl skutečně v hlavě brouka. To vše se mi nějak nehodilo do mých norem pohledu na svět, které jsem si během několikaleté praxe vytvořil.

Tentokrát jsem se na všechno podrobně vyptal a vše si důkladně zapsal. Jak se ukázalo, v horách je Chrám přívrženců ohně, kam každých čtyřicet dní přijímají skupiny lidí toužících po uzdravení, hlavně v létě, protože v zimě se tam nedá dostat. Rozhodl jsem se tam vydat a na vlastní oči se podívat, jak probíhá zázrak uzdravení. Rozhodli jsme se tam vydat s mými přáteli: režisérem a televizním operátorem. Pracovali v celorepublikové televizi a dělali pořad „Svět kolem nás“.

Ve stanovený den jsme se v noci dostavili na místo srazu. Naše auto odjelo. Slíbili nám, že obstarají transport k dalšímu přesunu. Najednou se dozvídáme, že tím transportem mysleli osly. K Chrámu vede horská cesta dlouhá 26 km a musí se po ní jít buď pěšky, nebo je na oslu. Jelikož jsme ale přijeli nejpozději ze všech, zbyli na nás tři jen dva osli. Zahájil jsem agitační útok a povídám: „Chodili jste někdy po horách pěšky, pojďte si to zkusit.“

Dorazili jsme někdy o půlnoci. Rozmístili nás. Další den nás vzbudili v jedenáct hodin: Prosíme vás, abyste v našem chrámu nehřešili, kdo nesplní naši prosbu, bude nám pomáhat s

hospodářstvím – nosit vodu. Jak se ukázalo, v tomto chrámě se považovalo za hřích chodit zamračen. Proto jsem si hned všiml mnichů. Na rtech mají neustále takový lehký úsměv a rovnou – nejrovnější postavu jako cypřiš, mám-li být přesný, jako kdyby spolkli klacek.

Takže se musíme stále usmívat

Vše jsme vyslechli, chvíli se usmívali, ale za dvě minuty zvítězil starý zvyk z města chodit s kyselým a věčně nespokojeným obličejem.

A vůbec, čekal jsem, že spatřím pozlacené kupole, tady jsou jen malé roztomilé domečky a to je vše. Je fakt, že u nich stále hoří oheň. Klaní se před Sluncem a ohněm. Chrám se ale rozhodně nepodobají. Vše se stalo tak, že mniši našli místo, kde zpod země vyvěrá přírodní plyn a tady na vrchu skály se rozhodli založit svůj Chrám.

Ptal jsem se jich: Kdy začnete přijímat nemocné a určovat diagnózu? Kdy je začnete léčit? A co nezjišťuji. Ukázalo se, že tady vůbec nikoho nepřijímají a neléčí. To byla pro mě první rána.

Další problém byl náš transport. Osly si vzali jejich majitelé. S takovým nákladem jako máme my, se moc daleko nedostanete. A dostali nás! Nejen to, že jsme se ocitli v chrámu, kde nikdo nikoho nikdy neléčil a ani se k tomu nechystá, ale my odsud nemůžeme ani odjet! A ještě ke všemu musíme chodit s přiblblým úsměvem na rtech, když všechno uvnitř zlostí jen vře!

Pak začalo představení. Najednou šlo asi patnáct lidí ze třiceti pro vodu. Taky se na mě dostalo, protože. No sami dobře víte proč!

Nezbývalo než jít pomáhat s „hospodářstvím“. Po malé cestičce šest set metrového skalního srázu a pak po serpentínách 4 km tam a 4 km zpátky. To jsme šli včera v noci toutéž cestou?! Málem jsem potratil, když jsem to viděl!

Musel jsem donést šestnáct litrů vody a dalších pět kilo vážil džbán. Dohromady jsme museli po té cestě do kopce dotáhnout 21 kg. Poprvé jsem se vydal na cestu a vrátil se mezi čtvrtou a pátou hodinou velmi unavený, ale pro každý případ s úsměvem na tváři. Najednou ke mně přistoupil jeden z mnichů a povídá:

Dojděte, prosím, pro vodu ještě jednou. Proč?! Já už pro ni byl!!! A nehledě na to, že jsem muž, začínám z té hrůzy pociťovat předporodní stahy! Už když jste se vracel, nesl jste si s sebou hřích. Ne, já se usmíval, začal jsem se ze zoufalosti hádat.

Představte si, že jste právě ušli osm kilometrů a včera 26 bez snídaně, oběda i večeře. Nohy máte bolavé, oteklé, pulzující únavou a oni vám říkají: „Ještě jednou.“

Běžte a my vám něco ukážeme

V jedné z oken jsem uviděl pozorovatele s dalekohledem a pochopil jsem že další zapírání nemá žádný smysl. Každého, kdo se vracel s nákladem, měl jako na dlani. Nezbývalo než jít zpátky.

Tak proto se pacienti s tajemným úsměvem vyhýbali odpovědi na mou otázku, jak a čím jeléčili a odpovídali: „Víte, to se těžko vysvětluje.“

Před vraty jsem se přistihl, že se usmívám, ač je už tma. Hladový a zmožený jsem se sotva

dohrabal do své cely, jen co jsem si s úlevou vydechnul a zbavil se idiotského úsměvu a najednou jsem za zády ucítil něčí pohled. Málem se mi zastavilo srdce. Znovu se mi roztáhla ústa až k samým uším, prudce jsem se otočil a uviděl tam. Koho myslíte? Sebe! Na stěně totiž viselo zrcadlo. Obličej byl ztrhaný, zaprášený s Mokkými cestičkami potu a nepřírozeně širokým úsměvem.

A najednou na mne padla hysterie. Hlasitě jsem se řehtal a byl jsem k nezastavení. Dostal jsem křeč do tváří, břicho mě bolelo, ale přesto jsem se nemohl uklidnit. Řehtal jsem se absurditě situace, kterou jsem si sám vytvořil.

Každým dnem ubývalo lidí táhnoucích se s vodou. Za týden už nebyl nikdo. Pak nás svolali a povídají:

Děkujeme za to, že do všeho chrámu přinášíte světlo. Jestli budete chtít vodu, můžete si ji támhle vzít. Otevřeli dvířka na území chrámu a ukázali směrem ke kamennému domečku. Jak se ukázalo, uvnitř byl přírodní pramen. Ten domeček postavili, aby pramen v zimě nezamrzal. Džbán s vodou je jen speciálně vymyšlený způsob sdělení prosté skutečnosti mozkem přes nohy.

Ukázalo se, že každý, kdo přišel do tohoto chrámu, si o sobě myslel, že je chytrý, každý měl své ambice. Aby z nás dostali všechno přejaté, vymysleli si takovýto způsob sloužící k léčení namyšlenosti. Také jsem tam přišel se svým statutem, sečtělý, nacpaný vědomostmi a pár schopnostmi, které nikdo nemá. Oni jsou blbci a já jsem tak chytrý. Za pouhý týden se jim také ze mne podařilo dostat veškerou blbost. Za pouhý týden se jim podařilo udělat ze mne normálního člověka!

Tam jsem se setkal sám se sebou. Začali mě znovu zajímat kytičky, broučci a mravenci. Plazil jsem se po čtyřech a pozoroval jsem, jak cupitají. Zdálo se mi, že se sám cítím jako dítě. Pak jsem zjistil, že totéž se děje i s ostatními. Všichni zapomněli na své hodnoty a nejzajímavější je, že městská mimika, která pro nás byla tak obvyklá, byla nyní považována za něco divného, neboť jsme se všichni usmívali.

Pak jsem si začal všímat toho, co říkají lidé: „Je mi lépe.“ „Pustilo mě to.“ Spojoval jsem si to počasím, přírodou, přeci jen jsme byli na horách! Teprve potom jsem zjistil, že hlavní tajemství se váže k držení těla a k mimice.

Za čtyřicet dní jsme opustili Chrám. Když jsem přijel do města, uviděl jsem tam tlupu bezcitných, lhostejných, naprosto indiferentních lidí, kteří věčně někam spěchá, aniž by věděli kam a proč. Bylo velmi těžké si znovu zvyknout na městský životní styl.

Jednou provždy se ve mně něco změnilo. Najednou jsem si připadal jako v absurdním divadle, život ve městě mi připadal prázdný a k ničemu. Bylo nemožné se dívat na Ty obličej. Ale vždyť ještě nedávno jsem byl úplně stejný jako oni. Potom, když jsem se vrátil do práce, potřeboval jsem zjistit, zda podstat uzdravení je skutečně v úsměvu a držení těla.

V tělocvičně polikliniky jsme pořádali cvičení. Pozvali jsme pacienty – dobrovolníky, vysvětlili jim jejich úkol a začali s tréninky. Cvičili jsme dvě až tři hodiny denně. Jednoduše jsme chodili po tělocvičně s úsměvem zachovávali si správné držení těla. A víte vy vůbec, jak je těžké neustále udržovat úsměv?! Nevěříte?! Pokuste se jít po ulici s úsměvem a myslet na správné držení těla, hned na sobě pocítíte silný tlak okolního světla! Těžké to budete mít hlavně v

začátcích!

Za nějaký čas po zahájení cvičení se začaly objevovat zajímavé problémy. Jeden náš entuziasta povídá: „Ztratil jsem brýle, které jsem si dovezl z Francie. Nosil jsem je tolik let a teď jsem je někde nechal. Proč jsem je ztratil? Protože jsem je postupně přestával potřebovat.“ Dalšímu začala správně pracovat střeva. Třetí, jehož problémy se sluchem se táhly už od dětství, začal dobře slyšet. U všech bylo zaznamenáno zlepšení.

Díky získanému výsledku mi začalo „harašit“. Nemohl jsem pochopit, proč jsou lidé nemocní po dlouhá léta a najednou díky nějakému idiotskému držení těla a úsměvu se uzdravují. Pak jsme se začali v laboratorních podmínkách učit o tom, co se děje v lidském organismu. Takovým způsobem se jednou došlo k podstatným zjištěním ve vědě.

Cože se stalo s režisérem a operátorem? Operátor zhubnul (z původních 130 kg) a jeho váha se do dnešního dne drží na 85 kilogramech. Vyléčil se ze všech svých nemocí. Největší úspěch z nás tří zaznamenal režisér. Před několika lety se se ženou rozvedli, protože si každý den dával do nosu. Nechal pití a znovu se oženil se svou bývalou.

Mirzakarim Norbekov v knize JAK SE ZBAVIT BRÝLÍ.

Zkušenosti hlupáka aneb klíč k prozření. Autor je vedle vědeckých hodností také výborným znalcem sofistikované medicíny. Kniha je nejen návodem jak zlepšit zrak, ale také radí, jak probudit v nitru člověka skryté schopnosti tak, aby se stal Osobností. Knihu brožovanou, v rozsahu 261 stran a ceně 198 Kč si můžete objednat na adrese **nakladatelství LOTT, srov.o. Petržílkova 2488, 158 00 Praha 5. fax: 251 623 202, email: lott@agni.cz.** Platbu je možné poslat předem složenkou (na č. účtu 27-3433860237/0100), nebo Vám kniha bude zaslána dobírkou. Další případné dotazy, též na čtenářku Olgu ze Slovenska, zodpoví Irina Rachimbaeva – tel. 602 958 123.